Lietas Nr. C33488913
Lietas arhīva Nr. C-1957-14/7

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2014.gada 11.aprīlī

Rīgas rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese I.Bāliņa

ar sekretāri Valsts amatpersona, /pers. A/,

piedaloties prasītājai /pers. B/ un atbildētājam /pers. C/, atbildētāja pārstāvim /pers. D/,

izskatīja 2014.gada 28.martā atklātā tiesas sēdē civillietu /pers. B/ prasībā pret /pers. C/ par uzturlīdzekļu piedziņu.

Aprakstošā daļa.

/pers. E/ (turpmāk - prasītāja) 2013.gada 23.oktobrī ir iesniegusi Rīgas rajona tiesā prasību pret /pers. C/ (turpmāk - atbildētājs) par uzturlīdzekļu piedziņu.

Prasībā norādīts, ka pušu kopdzīves laikā dzimis dēls /pers. F/, kurš pašreiz atrodas prasītājas ikdienas aizgādībā un aprūpē.

Atbildētājs nekādā veidā nerūpējas par dēlu, nesniedzot ne morālu, ne finansiālu palīdzību. Papildus prasītāja norāda, ka bērna veselības dēļ, ir nepieciešama regulāra ārsta apmeklēšana, papildus ārstniecība ar medikamentiem, kā arī patstāvīgas nodarbības pie logopēda.

Dēls līdz trīs gadu vecumam apmeklēja privāto bērnudārzu "/Nosaukums/", par kuru bija jāmaksā Ls 80,00 mēnesī. Pašreiz bērns apmeklē valsts bērnudārzu Nr.251, kas specializējas bērnu ārstēšanā logopēdijā. Par nodarbībām bērnudārzā ik mēnesi jāmaksā Ls 5,00. Atbildētājs ne reizi nav sedzis nevienu no augstākminētajiem izdevumiem.

Prasītāja norāda, ka kopējie izdevumi mēnesī tikai par dēla uzturēšanu- pārtiku, bērnudārzu, medikamentiem, ārstu konsultāciju, apģērbu, kā arī proporcionāli dēla daļa par dzīvokļa apsaimniekošanas izdevumiem un komunālajiem pakalpojumiem- gāzi, elektrību, ūdeni, siltumu, telefonu- pārsniedz Ls 3000,00. Šajos izdevumos prasītāja neieskaita tos maksājumus, kas attiecas uz pašu prasītāju.

Pamatojoties uz iepriekš minēto, Civilprocesa likuma 28.panta otro daļu, 33.panta trešās daļas 1.punkts, 41.panta pirmo daļu, 43.panta pirmās daļas 3.punktu, Civillikuma 177.pantu un 179.pantu, prasītāja lūdz piedzīt no atbildētāja uzturlīdzekļus dēla aprūpei Ls 150,00 apmērā katru mēnesi no prasības pieteikuma iesniegšanas līdz dēla pilngadībai.

2014.gadā 7.martā atbildētājs iesniedzis paskaidrojumus, kuros norāda uz bezdarbnieka statusu un faktu, ka uzturlīdzekļi tiek maksāti Ministru kabineta noteikto minimuma apmērā.

Prasītāja tiesas sēdē uztur savu prasību pilnā apmērā uz prasībā norādītajiem apstākļiem, un papildus paskaidro, ka bērnam ir konstatēta hroniska saslimšana, kas jāārstē patstāvīgi, kam nepieciešami papildus ievērojami izdevumi medikamentiem un ārstu apmeklēšanu. Bērnam ir bijušas četras operācijas, kurās tēvs nevienu reizi nav bijis klāt, vai sniedzis kādu palīdzību. Komunālie maksājumi nav iekļauti prasības aprēķinā, bet vidēji tie būtu Ls 50, 00. Elektrība vidēji sastāda Ls 20,00 mēnesī. Logopēdiskā dārziņā nav jāmaksā par ēdināšanu, bet bērns šogad beigs bērnudārzu, un jāuzsāk skola, un viņam būs jāiet iespējams Logopēdiskajā skolā, kuras darba laiks ir no plkst.8.00 līdz 16.00.

Tādējādi būs nepieciešami iespējams papildus izdevumi. Pašreiz jāiet būs komisija, lai saprastu, vai bērns tiks parastā skolā, vai Logopēdiskajā skolā. Pašreiz bērns atkal apmeklē logopēdu. Vidējie ienākumi mēneša ir Ls 340,00, strādā par /amats/. Īpašumi prasītājai nepieder. Vecvecāki no abām pusēm palīdz, kas prasītājas ieskatā ir atbalstāms, bet atbildētājs pats nepiedalās un nepalīdz.

Atbildētājs tiesas sēdē atzīst prasību daļēji minimālās uzturlīdzekļu apmērā. Atbildētājs maksājot 80 euro apmērā skaidrā naudā prasītājai caur savu tēvu. Atbildētājs paskaidro, ka ir informēts par bērnam specializētajām medicīniskajām nepieciešamībām. Piešķirts pašreiz bezdarbnieka statuss, apmēram gadu. Plāno atsākt, meklē darbu. Nepabeigtā augstākā izglītība. Strādājis pirms tam par transporta daļas vadītāju. Atbildētajam ir tehniskas zināšanas saistībā ar autotransportu. Atbildētajam nav ierobežotas darba spējas. Atbildētājs pašreiz īrē dzīvesvietu, uztur vecāki. Nepieder pašam neviens nekustamais īpašums.

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē norāda, ka atbildētājs pašreiz ir bezdarbnieks, bērnam pašreiz palīdz vecvecāki atbilstoši

Civillikuma 179.pantam. Jūlijā bērnam būs pilni 7 gadi. Cer, ka attiecības savstarpējās noregulēsies, un tad maksās arī atkarībā no spējām.

Motīvu daļa.

Noklausījusies tiesas sēdē pušu un pārstāvja sniegtos paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka prasība par uzturlīdzekļu piedziņu ir apmierināma daļēji.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Civilprocesa likuma 96.pants noteic, ka pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Ar lietas materiāliem pierādīts, ka 2007.gada 18.jūlijā dzimis dēls /pers. F/, un par dēla vecākiem dzimšanas apliecībā ierakstīti prasītāja un atbildētājs, ko apliecina Rīgas pilsētas Dzimtsarakstu nodaļas izdota dzimšanas apliecība Nr./apliecības numurs/, par ko dzimšanas reģistrācijas grāmatā izdarīts ieraksts Nr.1848.(lietas lapa 6)

Prasītāja lūdz piedzīt dēla uzturam Ls 150,00 jeb 213,43 *euro* apmērā mēnesī līdz bērna pilngadības sasniegšanai. Atbildētājs prasību atzīst daļēji minimālo uzturlīdzekļu apmērā līdz bērna pilngadības sasniegšanai.

Lietas apstākļu noskaidrošanai attiecībā uz uzturlīdzekļu maksāšanu tiesas sēdē tika nopratināts liecinieks /pers. G/.

Liecinieks tiesas sēdē liecināja, ka ir atbildētājam tēvs un bērnam vectēvs. Liecinieks devis naudu prasītājai, palīdzējis zālēm ar naudu. Vienmēr teikuši, ja prasītājai bērnam kaut ko vajag, lai saka. Liecinieks 60 *euro* maksā katru mēnesi, agrāk parakstus neņēma, tagad tikai pēdējos 3 mēnešus ņēma parakstus. No jaunā gada – 2014.gada janvāra sāka ņemt parakstus par saņemtajām summām. Parasti pie ārsta neved liecinieks, vienu reizi tādu atceras, kad ir palīdzēts slimnīcā. Dēls ir bijis informēts par visām bērna nepieciešamajām procedūrām. Tēvs ir bijis slimnīcā ar bērnu. Bērnu ņem no bērnudārza katru vakaru pēc bērnudārza, vienu reizi bērnudārza trešdienās ņem prasītāja.

Civilprocesa likuma 105.pants noteic, ka liecinieks ir persona, kurai zināmi fakti, kas attiecas uz lietu, un kuru tiesa izsaukusi uz tiesas sēdi.

Tiesa secina lietas izskatīšanas gaitā, ka nav strīda, ka prasītāja ir saņēmusi 180 *euro* apmērā no atbildētāja tēva kā uzturlīdzekļus dēlam– 2014.gada 28.janvārī 60 *euro* apmērā, 2014.gada 7.februārī – 60 *euro* apmērā, 2014.gada 7.martā – 60 *euro* apmērā.

Tādējādi tiesa secina, ka tiesā sniegtās liecinieka liecība attiecībā uz minēto ir konsekventas un nav pretrunīgas, jo minētais apstiprinās ar lietā iesniegtajiem rakstveida pierādījumiem, ko prasītāja neapstrīd.

Savukārt par citiem veiktajiem maksājumiem lietā pierādījumi nav iesniegti, kā arī no
pušu paskaidrojumiem secināms, ka prasītājai nav bijusi konkrēti informēta, ka vecvecāku dotā nauda ir atbildētāja uzturlīdzekļu maksājumi.

No prasības pieteikuma un lietas dalībnieku paskaidrojumiem tiesas sēdē izriet, ka dēls atrodas prasītājas ikdienas aizgādībā. Lietā starp pusēm nepastāv strīds par iepriekš minētajiem faktiem.

Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta otrajā daļā ir noteikts, ka visām darbībām attiecībā uz bērnu neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts vai pašvaldību institūcijas, sabiedriskās organizācijas vai citas fiziskās un juridiskās personas, kā arī tiesas un citas tiesībaizsardzības iestādes, prioritāri ir jānodrošina bērna tiesības un intereses. Bērnam ir tiesības uz tādiem dzīves apstākļiem un labvēlīgu sociālo vidi, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību. Katram bērnam ir jāsaņem atbilstošs uzturs, apģērbs un pajumte. Vecāku pienākums ir sagatavot bērnu patstāvīgai dzīvei sabiedrībā, pēc iespējas respektējot viņa individualitāti, ievērojot spējas un tieksmes (Bērnu tiesību aizsardzības likuma 10.panta pirmā daļa un 24.panta otrā daļa).

No minētā secināms, ka vecākiem ir pienākums nodrošināt bērnam ēdienu, apģērbu, mājokli, veselības aprūpi, kā arī materiālajām iespējām atbilstošu papildus izglītību un attīstību veicinošas nodarbības.

Ņemot vērā minētos apstākļus, tiesa atzīst, ka bērnam ir nepieciešams nodrošināt iespēju saņemt no sava tēva regulāru, materiālu atbalstu, kas vajadzīgs bērnu ikdienas aprūpes realizācijai un, kas nodrošina dēla vajadzību apmierināšanu.

Civillikuma 179.pantā noteikts, ka vecāku pienākums ir samērā ar viņu spējām un mantas stāvokli uzturēt bērnu. Šis pienākums gulstas uz tēvu un māti līdz laikam, kad bērns pats var sevi apgādāt. Pienākums gādāt par bērna uzturēšanu neizbeidzas, ja bērns ir šķirts no ģimenes vai nedzīvo kopā ar vienu no vecākiem vai abiem vecākiem.

Nosakot piedzenamo uzturlīdzekļu apmēru, tiesa vadās no pušu mantas stāvokļa un nepieciešamības nodrošināt bērnu ar iespējami labāku uzturu, ievērojot, ka bērna uzturēšanas pienākums gulstas uz abiem vecākiem līdzīgi. Piedzenamajiem uzturlīdzekļiem ir jābūt samērojamiem ne tikai ar katra vecāka ienākumiem, bet arī jāatbilst bērnu vajadzībām un faktiskiem izdevumiem.

Pušu mantiskā stāvokļa pierādīšanai lietā atrodas par prasītājas ienākumiem 2013.gada 6.novembra Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras izziņa, kurā norādīts, ka prasītājas ienākumi par 2012.gadu kopā sastāda Ls 5943,60, ienākumi par 2013.gadu no janvāra mēneša līdz septembrim kopā sastāda Ls 4422,01. Prasītājai izziņā norādīts maksātājs Garkalnes novada dome. No 2013.gada 6.novembra Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras izziņas izriet, ka prasītāja saņēmusi 2012.gadā un 2013.gadā katru mēnesi Ls 8,00 kā ģimenes valsts pabalstu. Lietā atrodas par prasītājas ienākumiem Valsts ieņēmumu dienesta izziņa, kur norādīts, ka prasītāja laika perioda no 2013.gada janvāra līdz 2013.gada 30.septembrim guvusi ienākumus Ls 4422,01. Nekustamie īpašumi, transportlīdzekļi un kapitāla daļas kapitālsabiedrībā prasītājai nepieder.

Pušu mantiskā stāvokļa pierādīšanai lietā atrodas par atbildētāja ienākumiem 2013.gada 6.novembra Valsts ieņēmumu dienesta izziņa norādīts, ka atbildētāja gūtie ienākumi ir kā darba ņēmējam laika periodā no 2012.gada februāra līdz decembrim kopā par gadu ir Ls 4121,96. No 2013.gada 6.novembra Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras izziņas izriet, ka atbildētājs saņēmis 2012.gadā slimības pabalstu Ls 198,79 un 2013.gadā bezdarbnieka pabalstu Ls 818,16 apmērā. Nekustamie īpašumi un kustama manta, tai skaitā transportlīdzeklis un kapitāla daļas kapitālsabiedrībā nepieder. Lietā atbildētāja pārstāvis iesniedzis 2013.gada 29.janvāra lēmumu par bezdarbnieka statusu, kā arī iesniedzis 2013.gada 16.decembrī izsniegtu nodarbinātības valsts aģentūras atbildētājam sastādītu individuālo darba meklēšanas plānu.

No lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem un pušu paskaidrojumiem izriet, ka prasītājas vidējie ienākumi mēnesī pēc nodokļu nomaksas sastāda Ls 340,00. Atbildētājam ienākumi izriet no bezdarbnieka statusa.

Minētos faktus par ienākumiem puses lietā neapstrīd. Papildus tiesa konstatē, ka atbildētājam Ceļu satiksmes drošības direkcijā reģistrēts transportlīdzeklis /TL marka/, 1999.gads, reģistrācijas Nr./numurs/. Citu pierādījumu, kas apliecinātu pušu mantisko stāvokli nav. Tāpat atbildētājam, izņemot /pers. F/, citi bērni līdz 18 gadu vecumam nav reģistrēti, kā arī lietā šādi pierādījumi nav iesniegti.

Savukārt tiesa, izvērtē, ka atbildētājs nav iesniedzis nevienu pierādījumu, kas apstiprinātu, ka atbildētājam būtu ierobežotas spējas nodrošināt savu bērnu, jo atbildētājs ir persona darbaspējīgā 32.gadu vecumā, ar tehniskajām zināšanām autotransporta jomā, ko norādīja tiesas sēdē. Atbildētājs īre dzīvesvietu, ko palīdzot nodrošināt vecāki.

Civilprocesa likuma 97.panta pirmā daļa paredz, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

Tiesa novērtējot pušu mantisko stāvokli pēc lietā iesniegtajiem pierādījumiem, secina, ka prasītājas mantiskais stāvoklis ir labāks nekā atbildētāja mantiskais stāvoklis. Tai pat laikā tiesa uzskata, ka bērna vajadzības ir prioritāras un vecāku pienākums ir sniegt bērniem visu iespējamo atbalstu, tā ikdienas vajadzību apmierināšanai samērā ar katra vecāka mantas stāvokli.

Civillikuma 177.pants paredz, ka vecākiem ir pienākums rūpēties par bērnu. Rūpes par bērnu nozīmē- nodrošināt bērnu ar ēdienu, apģērbu, mājokli un veselības aprūpi, bērnu kopt, izglītot un audzināt, nodrošinot garīgo un fizisko attīstību, pēc iespējas ievērojot bērna individualitāti, spējas un intereses, sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam.

Prasītāja norāda kopējo izdevumu apmēru mēnesī katram bērnam Ls 300,00 apmērā, no kuriem dzīvesvietas izdevumi nav ietverti. Prasītājas norādītās pozīcijas ir dēlu uzturēšanai nepieciešamie izdevumi mēnesī, kas sastāv no samaksas par apģērbu vidēji Ls 10 – Ls 30 mēnesī; pārtika vidēji Ls 70 – Ls 210; higiēnas un medicīnas preces Ls 5 – Ls 15; izdevumi izglītības vajadzībām; skolai vidēji Ls 7- Ls 21; izdevumi ārpusskolas aktivitātēm – kultūras un izklaides pasākumiem vidēji no Ls 5 – Ls 25; citi izdevumi – telefons, internets, u.c. - Ls 10- Ls 30, logopēdiskās maksas nodarbības mēnesī 9 reizes (Ls 5) Ls 45. Lietā nav strīda, ka bērnam nepieciešami papildus ievērojami līdzekļi veselībai hroniskas slimības ārstēšana, kas saistīta ar elpceļiem.

Izdevumu pierādīšanai prasītāja lietā iesniegusi dēla pārtikas izdevumiem čekus (lietas lapa 11), bērnu izrādes biļetes (lietas lapa 25,26), veļas mašīnas iegādes čeks Ls 241,87 apmērā, čeks bērnu gultas iegādei Ls 97,00, čeki pārtikai, čeki medikamentu iegādei; čeki bērnu apavi iegādei, bērnu kino biļetes čeks, bērnu apģērbu čeki (lietas lapa 29.-54) un (lietas lapa 79.-92.)

Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē neapstrīd izdevumu pozīcijas, tai skaitā medicīnai, kas saistīts ar bērna hronisku elpceļu saslimšanu, pārtiku un citus izdevumus. Atbildētājs atsaucas un nepiekrīt prasītājas norādītājam apmēram, jo ir bezdarbnieks.

Tiesa atzīst par vispārzināmu, ka bērnam uzturēšanas izdevumos iekļaujami izdevumu par ēdienu, apģērbu, mājokli, higiēnas piederumiem, utt. Tādējādi tiesa atbrīvo prasītāju no pierādījumu iesniegšanas, par minētajiem izdevumiem par ēdienu, apģērbu, mājokli, higiēnas piederumiem, utt. Neskatoties uz to, ka prasītāja nav ietvērusi mājokļa izmaksas, tiesa uzskata, ka katram vecākam ir pienākums nodrošināt bērnu ar mājokli.

Tāpat izskatot bērna vajadzības, tiesa ņem vērā, ka bērnu vecumu un bērna bērnudārza apmeklēšana ir saistīta prasītājai ar papildus izdevumiem bērna slimošanas gadījumā, tāpat tiesa ņem vērā bērnam medicīniskās papildus vajadzības, tādējādi prasītājai nepieciešami papildus izdevumi bērnu medicīniskajai aprūpei, ko atbildētājs neapstrīd. Tāpat tiesa ņem vērā arī faktu, ka māte attīsta bērna runas spējas attiecībā uz logopēdiskajām papildus nodarbībām, kas sastāda papildus izdevumus mēnesī vidēji Ls 45,00 apmērā. Tiesa norāda, ka katra vecāka pienākums ir nodrošināt bērna garīgo un fizisko attīstību, kas attiecas vienlīdzīgi uz abiem vecākiem.

Savukārt fakts, ka vecvecāki palīdz bērnu izvadāt no bērnudārza, neatbrīvo atbildētāju kā tēvu no uzturlīdzekļu samaksas pienākuma, kas katram vecākam ir absolūts.

Bez tam no loģikas un dzīvē gūtiem novērojumiem tiesa norāda, ka pilnīgi visus bērna izdevumus nevienā aprēķinā nav iespējams ietvert un bērna audzināšanas un aprūpes gaitā var rasties papildus neparedzēti izdevumi, tāpat tiesa norāda, ka izdevumi tam vecākam, kurš ikdienā rūpējas par bērnu un audzina to, vienmēr ir lielāki tam vecākam, kurš ar bērnu pavada mazāk vai nemaz laika.

Par citiem izdevumiem tiesai nav pamata atzīt par nepamatotām bērna uzturēšanas izdevumus, kas norādīti prasības pieteikumā un kuras tiesas sēdē minēja prasītāja, jo bērnam vispārpieņemti ir nepieciešami – pārtika, apģērbs, izglītošana, garīgā attīstība un tml.

Lietā nav gūti pierādījumi tam, ka atbildētājs būtu maznodrošinātais, trūcīga vai maksātnespējīga persona, līdz ar to nav pamata noteikt atbildētājam maksājamo uzturlīdzekļu apmēru tikai valstī noteiktajā minimālajā apmērā.

Civillikuma ievada daļas 1.panta noteikumi nosaka, ka tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības, savukārt 5.panta noteikumi paredz, ja lieta ir izšķirama pēc tiesas ieskata vai atkarībā no svarīgiem iemesliem, tad tiesnesim jāspriež pēc taisnības apziņas un vispārīgiem tiesību principiem.

Tiesa atzīst, ka, vadoties no augstāk minētā Civillikuma ievada noteikumos nostiprinātiem principiem, nevar tikt atzīts par taisnīgu atbildētāja lūgums piedzīt no viņa uzturlīdzekļus minimālajā apmērā.

Tāpat tiesa, vērtējot faktiskās izmaksas bērnam, ņem vērā arī saskaņā ar publiski pieejamo informāciju Latvijas Centrālās statistikas pārvaldes aprēķināto iztikas minimumu vienai personai, kas valstī 2013.gada decembrī ir noteikts 252,00 *euro* mēnesī. Minētā summa aprēķināta, lai atspoguļotu minimālo naudas daudzumu, kas nepieciešams cilvēkam, lai izdzīvotu. Tādējādi tiesa secina, ka uzturlīdzekļu apmēram mēnesī nevajadzētu būt mazākam par valstī noteikto iztikas minimumu. Tiesa ņem vērā, ka iztikas minimuma grozā nav iekļauti veselības aprūpes un izglītības maksas pakalpojumi. Tiesa atzīst, ka ņemot vērā bērna vecumu veselības aprūpe, un konkrētā bērna papildus nepieciešamo ārstēšanos un izglītības izmaksas ir vērā ņemami izdevumi, kas nepieciešami bērna ikdienas uzturēšanā, kā arī prasītājas pierādītās un neapstrīdētās citas izmaksas mēnesī.

Papildus tiesa, nosakot nepieciešamo uzturlīdzekļu apmēru, ņem vērā ne tikai valstī noteikto iztikas minimumu 252,00, bet arī bērna vajadzības, kas saistītas ar veselības aprūpi, kā arī faktu, ka bērns apmeklē bērnudārzu un šogad uzsāks skolas gaitas, kas prasa papildus izdevumus ēdināšanai un citus izdevumus, un faktu, ka minētās izmaksas netiek ietvertas iztikas minimumā. Tādējādi tiesa secina, ka vidējie izdevumi ikmēneša bērna uzturēšanai sastāda aptuveni 426,00 *euro*, kas ir samērīgi un lietderīgi saistībā ar bērna vecumu un vajadzībām šajā vecumā.

Tiesa konstatē, lai arī prasītājas mantiskais stāvoklis ir labāks par atbildētāja mantisko stāvokli, kas izriet no lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem attiecībā uz pušu ikmēneša ienākumiem un citu mantu, ar bērna uzturēšanu saistītie izdevumi proporcionāli sadalāmi vienādās daļās abiem vecākiem, jo bērni atrodas prasītājas aprūpē, kas norāda, ka lielākā izdevumu daļā gulstas uz prasītāju.

Tai pat laikā tiesa atzīst, ka prasītājas lūgtie uzturlīdzekļi Ls 150,00 apmērā bērnam nav samērīgs uzturlīdzekļu apmērs ar atbildētāja mantisko stāvokli, tai pat laikā neskatoties uz minēto, tiesa ņem vērā, ka tiesas sēdē nav gūti pierādījumi, kas apliecinātu atbildētāja darba nespēju vai citus apstākļus, vai arī ierobežotas atbildētāja spējas, kas liegtu iespēju rūpēties par savu bērniem atbilstoši viņu vajadzībām. Atbildētāja bezdarbnieka statusu tiesa nevērtē, kā apstākli atbildētāja darbnespējai, bet norāda, ka atbildētājs ir darba spējīgā vecumā un viņa pienākums ir uzturēt savu bērnu, tai skaitā arī intensīvi meklēt darba iespējas, lai nodrošinātu nepilngadīgo dēlu ar visām viņam izrietošajām vajadzībām.

Vienlaikus tiesa norāda, ka bērna uzturēšanas izdevumi pastāv neatkarīgi no vecāku ienākumu apmēra. Likumā norādītais vecāku pienākums uzturēt bērnu, kā arī bērna tiesības uz tādiem apstākļiem, kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību, nosaka arī vecāku pienākumu strādāt un iegūt nepieciešamos materiālos līdzekļus bērna uzturēšanai atbilstoši bērnu vajadzībām. Konkrētās lietas ietvaros, kas attiecas uz atbildētāja pienākumu strādāt un iegūt nepieciešamos materiālos līdzekļus bērna uzturēšanai atbilstoši bērna vajadzībām.

Secīgi, tiesa bērniem prasītājas norādīto nepieciešamos izdevumus atrod par pamatotiem daļā, tādējādi no atbildētāja piedzenot uzturlīdzekļus 140 *euro* apmērā bērnam ik mēnesi. Šāds nepieciešamo izdevumu apmērs atbilst bērna vajadzību apmierināšanai un atbilst bērna vislabāko interešu nodrošināšanai.

Tāpat tiesa, novērtējot lietas izskatīšanas gaitā gūtos pierādījumus attiecībā uz prasītājas un atbildētāja mantisko stāvokli, uzskata, ka atbildētāja mantiskais stāvoklis ļauj bērniem ik mēnesi maksāt uzturlīdzekļus 140 *euro* apmērā.

Tiesa papildus izskaidro, ka uzturlīdzekļu prasījums ir uz nākotni vērsts prasījums, tādējādi uzturlīdzekļu piedziņa tiek noteikta no prasības iesniegšanas brīža tiesā.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka sākot ar 2013.gada 23.oktobra, kad tiesā iesniegta prasība, līdz bērna pilngadības sasniegšanai no atbildētāja piedzenami uzturlīdzekļi bērna uzturam 140 *euro* ik mēnesi, bet ne mazāk kā Ministru kabineta valstī noteikto minimālo uzturlīdzekļu apmērā.

Tiesa papildus izskaidro, ka Civilprocesa likuma 203.panta ceturtā daļa noteic, ja pēc tam, kad likumīgā spēkā stājies spriedums, ar kuru no atbildētāja piespriesti periodiski maksājumi, mainās apstākļi, kas ietekmē maksājuma apmēru vai ilguma noteikšanu, katra puse ir tiesīga, iesniedzot jaunu prasību, prasīt maksājumu apmēra vai termiņa grozīšanu.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 3.punktu, prasītāja bija atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas, iesniedzot tiesā prasības pieteikumu par uzturlīdzekļu piedziņu. Līdz ar to, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, 35.panta pirmās daļas 3.punktu un 34.panta pirmās daļas 1.punkta a) apakšpunktu no atbildētāja par labu valstij piedzenama valsts nodeva 252,00 *euro* apmērā un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 15,31 *euro* apmērā.

Euro ieviešanas kārtības likuma 4.panta otrā daļa noteic: sākot ar *euro* ieviešanas dienu, latos izteiktu iesākto, bet nepabeigto (neizpildīto) tiesisko instrumentu kopsummu konvertē *euro*, ievērojot Padomes noteikto maiņas kursu un šā likuma 6.pantā noteiktos noapaļošanas principus.

Pamatojoties uz minēto likuma normu, no Atbildētāja piedzenamās summas konvertējamas *euro*.

Sprieduma daļā attiecībā uz valsts nodevu un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumu piedziņu no atbildētāja, saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu, tiesa nosaka atbildētājam 10 (desmit) dienu termiņu sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 93.pantu, 97.pantu, 189.-194.pantiem un 204.[1] pantu, tiesa

nosprieda:

prasību par uzturlīdzekļu piedziņu apmierināt daļā.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/**,** uzturlīdzekļus dēla /pers. F/, personas kods /personas kods/, uzturam 140 *euro* apmērā katru mēnesi, sākot no 2013.gada 23.oktobra, bet ne mazāk ministru kabineta noteiktās minimālās darba algas līdz bērna pilngadībai.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, par labu valstij valsts nodevu 252,00 *euro* apmērā par uzturlīdzekļu piedziņu un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 15,31 *euro* apmērā.

Valsts nodeva iemaksājama- Saņēmējs: Valsts kase, reģistrācijas Nr. 90000050138, Saņēmēja banka: Valsts kase, BIC kods TRELLV22, konta Nr. LV55TREL1060190911200. Maksājuma mērķī jānorāda atsauce uz Rīgas rajona tiesas 2014.gada 11.aprīļa spriedumu civillietā Nr.C33488913.

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi iemaksājami- Saņēmējs: Tiesu administrācija NMR 90001672316, ar PVN apliekamās personas reģistrācijas Nr. LV90001672316, Saņēmēja iestāde: Valsts kase, kods TRELLV22, konta Nr. LV51TREL2190458019000. Maksājuma mērķī jānorāda ieņēmumu ekonomiskās klasifikācijas kods- 21499 un atsauce uz Rīgas rajona tiesas 2014.gada 11.aprīļa spriedumu civillietā Nr.C33488913.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Labprātīgi izpildot spriedumu daļā par tiesas izdevumu piedziņu valsts labā maksājumu apliecinošu dokumentu norādītajā termiņā iesniegt Rīgas rajona tiesā.

Spriedums ir pārsūdzams Rīgas apgabaltiesā apelācijas kārtībā 20 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas 2014.gada 11.aprīļa, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā.

Tiesnese I.Bāliņa